

מסורת הש"ס

(א) ז"ק ט, (ב) [זכורות מח],
(ג) ז"ל חלץ ועשה,

גליון הש"ס

גמרא מספקא ליה. עי
לעיל דף קכ ע"ב תוס' ד"ה
איתמר:

הגהות הב"ח

ראשון קנה היינו לפי שלל סאה וסאה
משמטכו נגמרה נחמדה סחורתו אצל גבי
חלוקת קרקע ודאי ינחל לנו להפטר
מזה זה מזה ויזה כל אחד ואחד
בחלקו ויטעם זו דקדירה דבי שותפי
לא חמימא ולא קרירא והלכך התם
קס דרנא: ה"ג האחין שחלקו. ובשני
אחין מיירי וימיוה ה"ה לג' וזנא
נעל חז. דלבוזון: נעלה מחלוקת.

מוסף רש"י

ואינו חוזר על אחיו כלל: **ורב אסי אמר** מחלק מחלוקת נטילת יטול מחלה מחלק אחיו כרב וטל לא וימר כשמואל לגמרי אלף נטיל דביע קרקע משדה אחיו דליינו חצי חציו לא דביע יתן לו אחיו מעות דמאי אמר ליה אלא הוי מסליקנא ליה לבעל חוב בזווי שנה רב נחמידי לו אחי כי אם זווי ולדידך נמי זווי כשימנא. וטעמא מפרש לקמיה דמספקא ליה אי כרב אי כשמואל וממנו המוטל בספק חולקין: **ורביע**

במעפות. כמו או רביע מעופות וכדמנן ב' גמליאל ו' ועשה מאמר ותנן גט ובעל ואמר יחזיר לו רביע חלקו או קרקע או יורשין יש עליהם לפרוע בין כולן חוב איסתמוק מקרקעי ידיהו במעל חוב לקחו זה מזה כלום. והוא הדין לענין חורבין ויורשין הוו הלכך ממחית חלקו של זה ממנו והיינו לקוחות ובינו דלקחו דמי דמסתמין לא מקבל. ד"ע א' דבי' ג' היכא דזכיין קרקע מחציה דלא שדי' על של חצירו גמר ומקנה ליה לחציו

מוסף תוספות

א. והלא הנכסים ערבין
וכולין כנכסו תחת הבעלים.
רשב"א. ועיי' מה
שממך. ב. דכיון דבעל
חוב עליה ידידה הדר ולא
הר"ל מעות לסלקו אין
טענת אחיו בזה כלום.
רשב"א.

בית כור פרק שביעי בבא בתרא

קז.

עין משפט
נר מצוה

לֵב אִמִּי פִי מַהֲלִי נַחֲלוֹת
הַלֵּכָה אֶסְמַג עֲשִׂין זֹ
טוֹר וּשְׁעַח מִסִּימָן קֶעֱה
סְעִי 7 :

לג ב מיי פ"ב מהל' שנים
הל' יב ופי"א מהל'
שמיטין הל' כ טו"ש ח"מ
ס' קעג סעיף ג:
לד ג ד מיי פ"ב מהל'
מלוה ולוה הל' יד סמג
עשין זד טור וט"ש ח"מ
סימן קג סעיף ב:

יבינו גרשום

[illegible]

יצא חנוך לישול מאחין
 כלום אלא ורבי חסדאי:
 רב אסי אמר. הו' אה של
 גטנך נתן לו רביע מחלקו
 וצקע ורביע במעט הדמינו
 חסדאי מספק איה א
 שטתו וכו' לקוחות הו'
 כלומר אה דאי שטתא
 ליה לרב אסי דכל לקוחות
 באחריותו אה אבל
 מספקת ליה אי תירושי
 וכו' הכי דורשין אל מצי
 מיסלקי לבשל חוב אמר
 חסדאי ופנה איה הכי
 שקיל קרקע אה לקוחות
 וכו' הכי דורשין אל מצי
 באחריותו אה בעל חוב
 ר' לרדא ליה מניה ואה
 וקח ממדד ליה המכר
 וכו' סלק ליה כומר דחוי
 כמא איה יורש והואיל
 ומספקת ליה אי תירושי
 וכו' לקוחות הו'
 ונזיל רבי בקרקע כיושר
 ורביע במעט כלוקח: אמר
 ר' פפא כהנא כל
 שטתא [מפצין].

אשר יאמרו: אולי יבא להן אחר
ממדינתם הים ובהא תהיו
שחוקים וכל עמך חוב' כן'
לשמה שירדו לשטן. קרקע
בשלה מלזונת אשר א'
ליתוחם וא' לפרע לבשל
שחוק: אחד אומר מב' שוה
היה: שחוק' אומר שכן ק'
דבר: וא' אומר מב' אומר
הדיוני' פ' דני: וא' אומר
ב' סליעם. שוה הדיוני
ק' דני נידן. שוה שומת
הקרקע נידן. ומאן דאמר
הקרקע במנא משום הדיוני'
מילתא צינת' שוה אמר כ'
היה: והשליש' ח' והשני
המפועע ביןון מגה דיוני'
כ'ה אלא. ור' אלעזר בר'
צדוק ול' קטש הדין אמר
ח' אלא ח' הדין קמא
דוד אמר ח' הדין קמא
בכמנא ולחכי אמר תשעים
והדיוני' מילתא מציעתא בין
דני: דני: ק'

(א) נראה פשוט דחסר כאן בדברי רבינו וז"ל אבל צב' אחין שחלקו וצא להם אח ממדינת הים דלא שייך סבירא זו משו"ה מקמנץ וגבי סיפא (וה')

ובא בע"א חוב וטופח חלקו של אחד מהן. וא"ת היאך טרף כל חלקו של אחד מהן הא כולן חייבין לפדוע חוב צדיק^א ויטול ממנו אחד חלקו המגיע כדמיון ביש ונחלין (לקמן דף קנב). יאל עליהן שטער חוב צבור נותן פי שנים וי"ל דהכא מיירי כגון דעשאו אפומיקי ולא אפומיקי דהמקבל (ב"מ דף קי):

דקאמר התם שאינו יכול לטול כל צדווי דל"כ לרב אמי חוב אצלי נטלון רביע צמעות דמשמע דהוי מלי נטלוקי לצלע חוב צדווי:

רַב אָמַר בַּמִּלָּה מַחְלֹקֶת. משמע
דאי צעי לסלוקי צוזי לא מני
והכי גמי מפרש טעמא דרב דיורשין
הוו דאי כלקוחות באחריות הוו אמאי
צטלה מחלוקת הא מני לסלוקי צוזי
ומימא דמאי שגא מדרב אסי דאותו
רביע שגאו נוטל כמח יורשין קאמר
רב אסי דיכול לקוח צמעות ושגא
פליגי רב ורב אסי צצבא וז דאפי'
אי כיורשין הוו מני לסלוקי צוזי
לרב אסי משום דאמר ליה אנא
לצעל חוב גמי מסליקא צוזי ורב
אינו חושש לאותה צצבא² וא"ת מ"מ
יתן לו מעות ויפדה הקרקע מיד
צעל חוב דקייל בהמפקד (סס דף לה.)
דשומא דלרא לעולם וייל דנפקא
מינה היכא דצבנה או אורתא (ט)
דאמר התם דלא דלרא:

וְרַב אַסִּי מִסַּפְקָא לֵיהּ אִי בִּירוּשָׁן
דְּמִי אִי בְּלִקְוֹחוֹת דְּמִי. וּפִירֶשׁ
הַקּוּנֵט' שֶׁלֹּא בַּחֲמִירוֹת וּמִימֵה לְרֶשֶׁז"ל
מִנָּה לִיהּ הָא דִּילְמָא וּדְלֵי לְאוּ כִּירוּשָׁן
דְּמִי אִלָּא מִסַּפְקָא אִי כְּלִקּוֹחוֹת
בַּחֲמִירוֹת דְּמִי אִו שֶׁלֹּא בַּחֲמִירוֹת
שֶׁבְּקוּנֵטֶרס: **וְהִלְכְתָּא** בְּמִלָּה מִחֲדָלוֹת. הֵכָּא מִשְׁמַע דְּקִי"ל
דִּישׁ צְרִירָה מִדְּפַסְקִינָן כְּרֵז וּבִסְקוֹף הַשּׁוֹלֵחַ (בִּיטוּן דף מ"ח). פִּירֶשְׁמִי:
מִתְמַחֵרֶת

בצירה הוצר הדבר שזכה כל אחד בחלק הראוי לו ונמצא דלא
 [ב] האשין שחלקו לקוחות הן ומחזירין זה לזה ביובל לרב אין מחזירין
 בצירה ונמצא שכל אחד נטל חלק אחיו וכאלו החליפו זה בחלקו
 באחריות דמו כאלו אמרו זה לזה איני מקבל אחריות חלקך עלי
 [טו] אחריות טעות סופר הוא אם לא פירש בשטר המכירה הי מילי
 חסין דכל אחד נטל חלקו בההיא הנאה לדיחו לא מקבל אחריות
 יציר אחריות עליו ולא שתמעז לו שזהו כי היכי דדידה לא
 אחריות חלקו כרב דעל שניהם לפרוע חובת צדיקין או כלקוחות
 דממונן המוטל בספק חולקין או רביע מעות יחזיר לו דאמר ליה
 [טז] לשון אחר פירש רבינו זקני בצבא קמא בפרק ראשון [דף טז.] ורביע
 ומספקא ליה אי יורשין דמו וחיוב להחזיר מחצית חלקו בקרקע
 מי וחיוב להחזיר לו מחצית מה שאבד אבל בעמעות יכול לטקול
 וזו לשון ראשון. כך פירש רבינו וכן הוא שאין ממש בהאי לשון
 דהי גוונא שהאחד ספק לו הלכה כדברי מי מן השנים הכי הוא
 דהי אי כלידך אבל הכה כיון דמחייב ליה רב אפי' להחזיר כל חלקו
 פלגייה בהי אם יטלקנו בקרקע או בעמעות כלל אם יחזיר לו חלקו
 ובאשין שחלקו וצא בעל חוב ונטל חלקו של אחד מהן שיקמים
 וחלוקת לחזור וחלוק בגורל אלא בלא גורל ויתן לו חצי השדה
 מחלוקתם. היכא דחלקו שנים לשני חלקים ואחר כך צא להן אח
 מי אי טעו בחלוקה לחלוק ביניהן שדה שגול צדיקין ונמצא יונאה
 ארסין וחולקין בשוה רבנא לבעל חוב שנטל חלקו של אחד מהן
 בעל הכל דלא פלוג. רב דמיטל חוב חלקו של אחד מהם בין כולו
 [כז] ששה שידרו שנים. נכסי יתומין לחזון ואשם והבנות ואין שומת
 ארסין במחציתם או אחד אומר במחציתם ואשם אומרים בזמנא: בעל
 [כח] אחר רבים להטות: אחד אומר בזמנא. דהיינו כ"ה סלעים:
 אחר בשלשים. דהיינו חמשה סלעים יותר: תידון בזמנא. טעמא
 מאה ועשרים דינר: כל' דינר. מן החמש סלעים שיש בין שנים
 ועצושין שומא ביניהן ומשלשין. כלומר חושבין בזמנא חלוקים דהיינו
 ס' תידון בשלש דהיינו עשר דינר ושליש דינר על שמונים.
 ס' הוסף ה' על הממעיט ופוחת חמשה מן המרבה וצדין הוא כל תידון
 אלה צעני דהוא הדין אם אמר ככ"ח סלעים דלא הוי מנעמא ליה כן:
 טעמא

וּמִשְׁנֵי הַסֵּם: גִּבִּי מִקָּח וּמִמַּכֵּר עֲבֹד רִצְוֹן מִיִּלְתָּא כֹּו' כְּלוּמֹר לֶכֶךְ
תִּקְנוּ וְאִמְרוּ כַּמְהִים שִׁיבֹל לַחֲזֹר עַד שִׁימְשֹׁן כֹּל מִקְחוֹ דְּבִתְרָא דַּעַת
הַלּוּקָה הַלּוּקָה אֲזִיל רִצְוֹן דְּהִכִּי נִיחָא לְתַרְוִייהוּ נִיחָא לִיה לַלּוּקָה
שִׁיבֹל לַחֲזֹר עַד גַּמֵּר מִשִּׁיבֹת כֹּל הַמִּקָּח שֶׁאֵם תִּצְוֹל יֻכַּל
הַלּוּקָה לַחֲזֹר וּגַם נִיחָא לִיה לְמוֹכֵר

התם עבוד רבנן מילא
וניחא ליה ללוקח ⁶אי
בעל חוב ונטל חלקו
בטלה מחלוקת ושמי
אסי אמר נוטל רביע
רב אמר בטלה מחזק
שחלקו יורשין הן ושמי
האחין שחלקו בלקוד
באחריות דמי רב אסי
הוּו אי לקוחות הוּו ה
ורביע במעות אמר
הני שמעתתא מקמצא
מחלוקת והלכתא בט
שלישה שירדו לשום א
אומרים במאתים אחד
אומרים במנה ובטל יר
במנה ואחד אומר
בשלישים גידון במנה
אומר גידון בתשעים
שומא ביניהן ומשל
במנה מילתא מציעתא
אומר גידון בתשעים

בצמעות. כמו או רביע מעות וכדתנן במס' יבמות (דף ה.) בפרק רבן גמליאל ^א ועשה מאמר ונתן גט ובעל ואמרין או או קטני. והכי פירשו יחזיר לו רביע חלקו או קרקע או מעות: **יורשין הוו.** מורה דאישתין יש עליהם לפדוע בין כולן חובת אביהן דמשום חלוקה לא יאשתמוקו מפרקיהו. דידהו חוב מצעל חוב לצוהוהן סבירא לאי לרבי יוחנן לקחו או מזה כלום. והוא הדין לענין מזהה ציבור לאיצה למחן דלמא ^ב וכיון דיורשין הוו הלכך מחזית חלקו יחזיר לו: **נלקוחות דמו.** דלא שאל זה דמי והיינו לקוחות וכיון דלקוחות מינה הא ודאי כלוקה שדמי דמסתמא לא מקבלי. דאש"ג דגבי מוכר קרקע לחצירו קיימא לו ^ג היכא דזין קרקע מתבריה ללא שדי איניש וזו כדלי אכל לגבי יורש ועל של חצירו גמר ומקנה ליה לחצירו חלקו לגמרי שלא יקבל משעבד לחצירו: **מספק ליה.** אי כירושין דמו וחיוב החזיר דמו וחיוב כלום הלכך פיער רביע לחציו מה השדה הנשאר אלא הו לי וזוהי מסליקא ליה בזוי ובשביל עניותו לא אפשר נח בצמעות ממנו לצד רביע בקרקע דהיינו כל חלקו זין קרקע ומעות וולא יוכל לסלקו בצמעות או נלקוחות דמו ומיהו כלוקה באחריותו הלכך יחזיר רביע קרקע יורשין ורביע בצמעות כמוכר באחריותו וכל היכא דפליגי בגמרא מתלא תנאי או מתלא אמוראי כד רגיל לתפוס כדברי שניהם במקטת סבירא לאי כי האי וצמקתת סבירא זין קרקע ומעות או כן בשאי קאי כשמואל הא רב ושמואל ^ד כרס לאו: **כלל הני שמעטתא מחזין.** כשי אחיו שחלקה וצא להו

מחלקו ויתן לזה חצי השדה כרז דכירושין דמזו ומיזו לא בטלה
מאזיה דז שירצה ובלבד שיהא שז כאידך חזיה: והלכנא בטלה
ממדינת הים אז חלקו וזא בעל חזו ונטל חלקו של אחד מהם אז
ממתתח ד אחד מהן ונמנא שנחמלה נטל האחד יותר ממחציו ד
לדחחרון וחלקין בטוה וה"ה אם נטל חצי חלקו שצריך להפיל גרולו
לחציו. ושעמין נמי מהכא להחמין שחלקו כירושין דמזו לא בטלה
ביתין. ופחות מג': אחד אומר במנא. דהיינו מאה וזו ושנים א
למחציתו. כלומר בטלו דברי היחיד מפני שהוא המעט וכחצ
ואחד אומר בעשרים סלעים. דהיינו ה' סלעים פחות: ואחד
דבטלו מפרש ואזיל לקמיה: בעשרים. היינו פ' דינר: בששים. ה
הפחותין לוקחין החצי דהיינו י' דינרים ומוסיפין על של שמונים
וארבעים דינר שיש בשלשים יותר מאותו שאלה עשרים ומוזין אר
בעשרים מפרש לקמיה [ע"ש]: מילא מניפא. דבר השוה הכרז של ש
באותה בנהא דאז מתיירבין של שלשים ושל מנה מודו דשוה מנה (ב). וז